

„Čo keď povedali to a to... čo keď si budú myslieť...“

Čím vyššie sa týči socha, o to tvrdší a nebezpečnejší bude potom jej náraz pri páde.
(Brázda, 269)

11. august

Keď počujeme hovoriť o pýche, azda si predstavíme zotročujúce, despotické konanie: hlučné hlasy prevolávajúce na slávu víťazovi, ktorý ako nejaký rímsky cisár prechádza popod vysoké oblúky a

len máličko skloní hlavu, lebo má strach, aby sa jeho slávne čelo náhodou nedotklo bieleho mramoru.

Budme realisti: takú pýchu nájdeme iba vo výmysloch bujnej fantázie. My musíme bojovať proti iným jej formám, oveľa častejším a oveľa nenápadnejším: proti pýche, ktorá oceňuje viac seba ako blížneho, proti domýšľavosti v rozhovoroch, myšlienkach a gestách, proti istej, takmer až chorobnej nedotklivosti, keď nás urážajú slová a činy, ktoré navyše žiadnou urážkou nie sú.

Toto všetko môže byť a je častým pokušením. Človek sám seba považuje za slnko a stred všetkého a všetkých, nachádzajúcich sa v jeho blízkosti. Svet sa musí točiť okolo neho. A nezriedka sa až s chorobnou snahou uchýľuje k predstieraniu bolesti, smútku, či choroby, len aby sa oňho ostatní starali a rozmaznávali ho.

(...)Je neustále zatrpknutý a usiluje sa vyvolať nepokoj aj u ostatných: lebo nedokáže byť pokorný, lebo sa nenaučil zabúdať sám na seba a veľkoryso sa dávať do služby druhým pre lásku k Bohu. (Boží priatelia, 101)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/dailytext/co-ked-povedali-to-a-to-
co-ked-si-budu-mysliet/](https://opusdei.org/sk-sk/dailytext/co-ked-povedali-to-a-to-co-ked-si-budu-mysliet/) (22.08.2025)